

nyomatás föl-
 ch, aki Guten-
 sáról is nevez-
 gy íródik egy
 penhauer neve
 egy a legtób-
 k: Guttenberg.
 einek elolvasá-
 aszstanod. Most
Wolf Izidor.
 a pár sort írd
 ik oldalára és
 hová írnom a
 mükre fordítá-
Tódor és Mik-
 nos kimerítve.
 tenger, ág, báb.
 omó maradt ki.
 név betűinek
 ahogyan gyö-
 loszkop: vala-
 mind annyiszor
 knak a színes
 n kibővítve vá-
 ét. A második
 énynek, melyre
 ltek be fölfej-
 számban.

ny

t Forgó bácsi,
 töje, mint jó-
 adakozásából
szüneti gyer-
 ba adomány-
 esület nevében
 int kedves kis
 ondok.
 28-án.

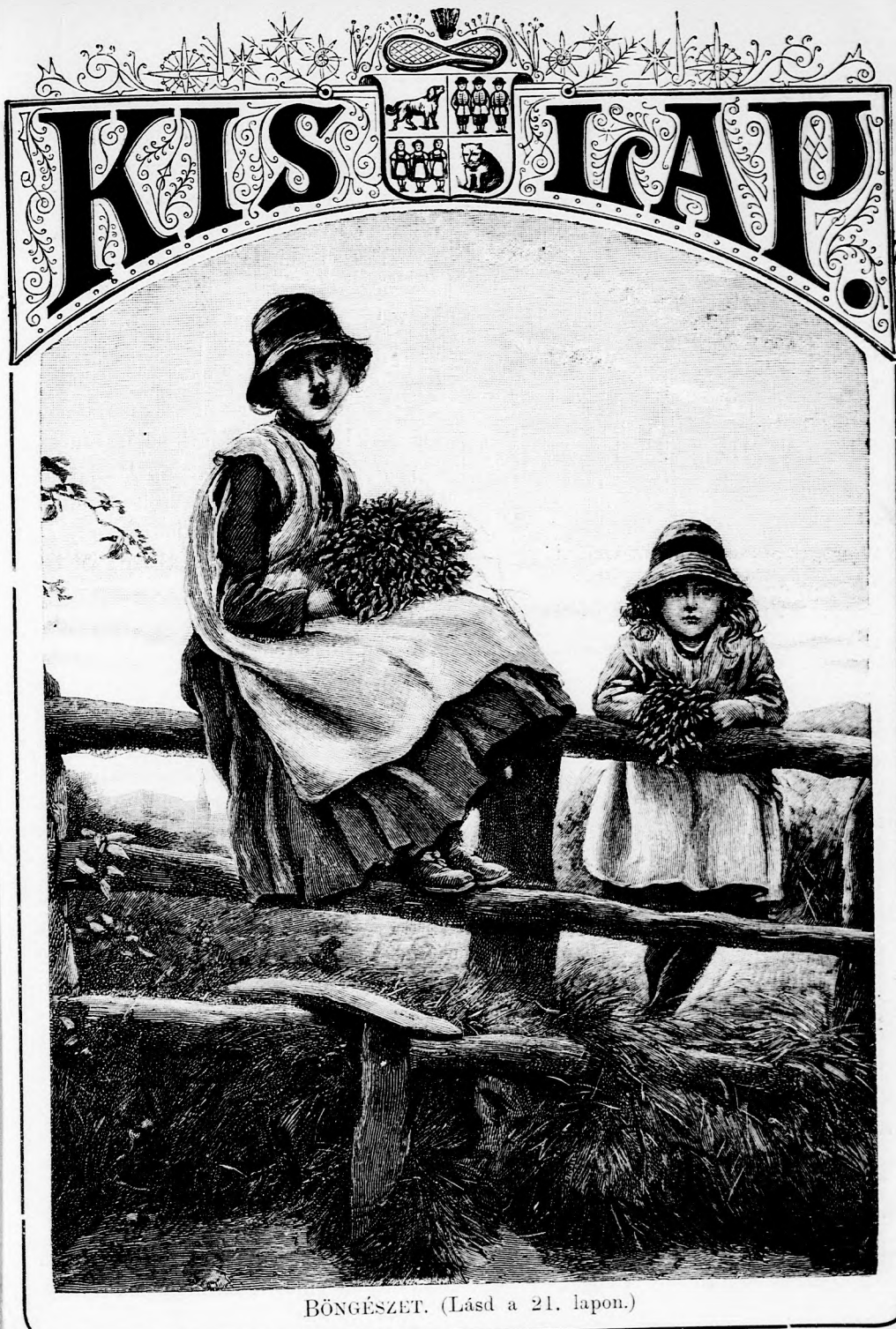
mai K. Mór
 aztáros.

G.

részére: Ro-

kegyes ada-
 orgó bácsi.

Athenaeum-épüle
 Budapestén.

BÖNGÉSZET. (Lásd a 21. lapon.)

XLI. kötet, 2. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. július 12-én.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

KLÁRI NÉNI RABSZOLGÁI.

— Elbeszélés. —

(Polytatás.)

EGJAVÁBAN kiáltoztak, ugrándoztak nagy örömben, mikor Elek belépett. Nagy levén a zsvaj, igyekezett komoly képet csinálni, amint kérdé:

— Micsoda lárma ez? Mit rendetlenkedtek?

— Dehogy rendetlenkedünk, felelé Gabi. Csak örvendezünk. Örülni pedig talán csak szabad?

— Hogy ne volna szabad? De hát minek örültök oly nagyon?

— Hát... hát neked.

— Nekem? Ugyan miért? Nem tudok róla semmit, hogy valami jót tettem volna veletek.

— De majd teszel. Azt mi tudjuk bizonyosan.

— Ó, már értem. Azt hiszitek, hogy könnyebb dolgok lesz az én kezem alatt?

— Természetesen, szólt Teresike. Hiszen te nem is tudnál olyan mord képet vágni, még ha akarnál is. Pörölni sem tudsz annyira.

— Aztán meg nem is félünk téled, szólt Gabi. Ha mi hárman neked megyünk, hát leteperünk.

— De akkor ki is kaptok apácskától.

— Te is kikapsz és akkor bizonyosan el is csap a nevelősegből. Mert Klári néni soha sem ment hozzá panaszra, maga végezte el a dolgát.

— Én is elvégzem és nem is lesz semmi baj, ha magatok nem keresitek. Én bizony jobb szeretem, ha békeességben megleszünk.

— Hiszen mi is csak azt akarjuk, hogy ne gyötörj úgy, mint Klári néni, aki mindig a sarkunkban volt. Mintha bizony mi nem tudnók magunk is, mit kell tennünk?

— No, hiszen nem mondom... magam is jól ismerem Klári nénit, tudom, hogy bajos neki eleget tenni. Hát, tudjátok, én majd másképp is fogok ám a dologhoz. Mert én azt jobban értem, magam is voltam ilyen kordában; jól tudom, mi szükséges és mi fölösleges.

— Mondtam ugy-e? szólt Gabi dadalmasan. Elekkel már lehet okosan beszélni.

— Lehet ám, felelé büszkén, de csak okosan. Most már csak attól függ minden, hogy okosak legyetek. Majd én segitlek benneteket.

Ekkép oly szépen egyetértésre jutottak, hogy mindnyájan tökéletesen meg voltak elégedve az állapottal. Majd meglátja Klári néni, de még apácska is, hogy mennyivel jobban fog ezután menni minden. Ezt másnap meg is mutatták, mikor Klári néni bucsuzott. Mert oly nyájasan köszöntek el tőle, mintha mindig a legjobban szerették volna. A néni is melegen, bár komolyan bucsuzott, intve őket nemesre, jóra, és szépre; de Tercsikét különösen nagy szeretettel ölelte és csókolta meg, szinte meghatottan mondván:

— Isten veled, kedves jó leánykám. Nem fogom elfelejteni, hogy jobb vagy,

mint amilyenek hittelek. Szeretettel fogok reád gondolni, aki szeretettel közeledtél hozzám.

Tercsike megint elvörösödött, egészen a feje bubjáig. Ha észrevették is, bizonyosan azt gondolták, hogy csupamerő szerénységből pironkodik a nagy dicséret miatt. Csak ő maga érezte és tudta, hogy más valami a baja. Olyasmibántotta, mintha csalt, mintha valamit ellopott volna. Igenis: a néni jóhiszemét lopta meg és talán oda köllene kiáltania, hogy bizony soha se higye a néni azt, hogy szeretetből csókolta meg, mert az csak csufolódás volt, a labdát nyerte meg vele. különben pedig ugyancsak örül, hogy a néni elmegy, nem lesz mindig a háta mögött, nem kell örökké félni tőle.

Éppenséggel nem állítom, hogy Tercsikének valami nagy kedve lett volna ilyesmit vallani a bucsuzó néni előtt. De nem is igen tehetne volna, mert sokan álltak már a kocsi körül, hát csak nem teheti magát csuffá. Csak álljon odább a néni, aztán vége az egésznek, elfelejtik.

El is ment Klári néni, s Gabi, Tercsike és Samuka tánczra kerekedtek örömmükben.

— Csakhogy kint van a házból! Ezt sem kívánjuk többé vissza!

Mikor az embert valami nagy öröm éri, akkor rendesen ünnepet ül, már csak azért is, mert nem igen tudja nyugodtan végezni a rendes napi dolgát. Már pedig Gabiéknak nagy volt az örömmük s mindjárt elő is fogták Eleket, hogy ne rontsa el a jó napjokat, ma ne

legyen semmi unalmas lecke és tanulás. Egy kis vakáció nem a világ.

— Jól van no, felelé Elek. Ne kezdjük a dolgot kedvetlenül. Ugy is nagyon szép az idő, majd kisétálunk egy kicsit az erdőre. Holnap majd annál inkább iparkodunk.

— Ó, meglásd, milyen szorgalmasak leszünk holnap! mondá Tercsike.

Elek mégis jónak látta, hogy megmondja édes apának is, nehogy ez rozszat gondoljon, ha véletlenül sétálni látja Gabiékat munka idején. Az apa, kinek nagyon sok dolga volt a boltjában, nem igen találta rendjén valónak a dolgot, de hát nem akart mindjárt nagyon szigorú lenni.

— Nem jól kezded, fiam. A munkához rozsz kezdet az, ha nem kezdünk bele.

— Ó, kedves apám, hisz' ez olyan csekélység, hogy szóra sem érdemes.

— Legyen no, ha már éppen azt akarod, hogy a kicsinyek megszeressenek. De ne feledd, hogy komoly dologban nincsen csekélység. Egy patkószög csekélység, de már egész ország elveszett miatta, mert nem ügyeltek rá, mikor kellett volna.

Már erre Elek nagyot nevetett.

— Ugyan, kedves apám, mit beszélsz! Egy ország egy patkószögért!

— Igenis, úgy van az szóról szóra. Nem olvastad azt a történetet? Igen egyszerű történet az. Háború volt, ellenség támadta meg az országot s a király táborba szállt seregével. De még nem voltak mind együtt a katonái, várta a sereg másik felét, melyet egy jeles vitéz tábornoka vezetett. Megérkezett végre

a második sereg és már csak egy napi járó földre volt a királytól, a tábornok meg is üzenté a királynak, hogy már itt van közel, várja a parancsot, merre vezesse tovább a sereget, hol akarja a király megtámadni az ellenséget. A király rögtön megcsinálta a csatatervet és a tábornoknak megparancsolta, hogy a maga seregével másnap hajnalban induljon jobbra és fogja oldalba az ellenséget, míg a király szemben fogja támadni. A parancsot pedig átadta egy lovas futárnak, hogy rögtön vigye a tábornokhoz. A futár el is indult, de mikor lóra akart ülni, észrevette, hogy éppen kiesik egy szög a ló patkójából.

— Sebaj! gondolá. Ilyen csekélység miatt bizony nem töltöm itt az időt, hogy a kovács megpatkolja a lovamat. Eltart az a patkó úgy is.

El is tartott egy ideig. De mert egy szög már hiányzott, lassanként meglódult a második is és végre kiesett. Ekkor a harmadik szög már ismét gyorsabban tágult meg és nem telt bele egy óra, szintén kiesett. Most aztán már ugyancsak lazán volt a patkó s a ló mindjárt bajosabban tudott futni a kövecses uton. De a lovas csak sarkantyuzta, mert már öreg este volt s nagy pusztaságon kellett végig haladnia. Futott is még egy ideig a derék ló, de egyszer aztán éles kőbe lépett, mely fölhástitotta a patkolatlan patáját. Rögtön megsántult, a lába nagyot rándult és majd elbukott lovasával együtt.

Dühösen ostromozta a lovas a szegény paripát, de most már hiába. A megsántult ló csak kinosan birt egyet-egy

lépni s végre szinte reszketve állt meg. Nem bánta, akárhogy verte, sarkantyuzta lovása. Nem birt tovább menni. Ott álltak a sötét éjszakában, az elhagyott pusztaságban. A futár dühöngött, toporzékolt, de ez nem használt persze semmit. Azzal sem sokat nyert, mikor törni kezdte a fejét, mitevő legyen. Messze volt mind a két tábortól. Egészen helyesen így okoskodot:

— Amennyi idő alatt a magunk táborába vissza jutok, hogy más lóra üljek, annyi idő alatt eljutok a tábornokhoz is, hát inkább mindjárt hozzá indulok, talán mégsem lesz későn, mikor oda érek.

Oly szaporán lépegetett, ahogy csak tudott, de hát gyalog szerrel mégis csak lassan halad az ember. Már rég megvirradt és még messze volt czéljától. Már szinte dél felé járt az idő, mikor végre eljutott a tábornokhoz és átadta a parancsot.

A király pedig ezalatt abban a hiszemben, hogy a másik sereg is pontosan indul, reggel nagy vitézül megtámadta az ellenséget. Jó ideig keményen folyt a csata, de az ellenség erősebb volt, mint a király a maga fél seregével. A segítség pedig késett, a király katonái elhulltak a hősi viadalban, de nem állhattak meg a sokkal erősebb ellenség előtt, futniok kellett, a győztes ellenség utánok ereds nagyrészt elfogta és magát a királyt is fogságba ejtette; az ellenség pedig gyorsan nyomult még tovább, megverte a másik fél sereget is és elfoglalta az egész országot, a szerencsétlen király pedig szomorú rabságban fejezte

2. Szám.

te állt meg.
erte, sarkan-
ovább menni.
ban, az elha-
ár dühöngött,
sználts persze
nyert, mikor
itevő legyen.
ábortól. Egé-
ot:

magunk tá-
y más lóra
utok a tábor-
indjárt hozzá
későn, mikor

t, ahogy csak
el mégis csak
Már rég meg-
vult céljától.
az idő, mikor
oz és átadta

ban a hiszem-
g is pontosan
megtámadta
eményen folyt
erősebb volt,
fél seregével.
a király kato-
alban, de nem
ősebb ellenség
őztes ellenség
fogta és magát
ette; az ellen-
t még tovább,
et is és elfog-
a szerencsétlen
ságban fejezte

be az életét. És ez mind amiatt a csekélység miatt történt, mert egy patkószög kiesett és a futár nem gondolt vele akkor, mikor még ideje lett volna.

Elek elgondolkozott egy kicsit, de aztán mégis csak nevetve mondá:

— No, hiszen ez szép mese, de ugy-e csak mese, apácskám.

— Meglehet, de minden esetre tanulságos.

— Csakhogy nekünk nincs országunk, hogy elveszítsük. Abból már csak nem eshetik semmi veszedelem, ha a kicsinyek egy fél napig kedvökre eljátszadoznak.

— Jól van no! Hiszen mondtam, hogy nem bánom, ha ez egyszer egy kis külön vakációt csináltok. Csak aztán vigyázz, hogy rendben menjen a dolog.

— Ne féljen édes apám, ha én ott vagyok velök.

Már ebben meg is lehetett bizni, mert Elek elég nagy fiú volt, hogy gondját tudja viselni testvéreinek. Komoly önérettel jelenté tehát nekik, hogy kívánságok teljesülni fog, ma délután kedvökre tölthetik az időt.

— Csak jól meg kell csinálni a tervet, hova menjünk, mit csináljunk.

— Én már kigondoltam, felelé Gabi. Kisétálunk az erdőbe. Oda visszük kosárban az ozsonnát és pompásan elmulatunk.

Ez a terv mindenkinek nagyon tetszett, és Tercsike mindjárt hozzá is látott, hogy mint ügyes házi kisasszony, jó ozsonnáról gondoskodják. Tele rakta a kosarat mindenféle jóval. Elek pedig előhívta a szomszéd zsellér Peti fiát, hogy

az czipelje a kosarat. Vállalkozott is rá szívesen, mert tudta, hogy neki is jut majd a jó ozsonnából, amiben pedig nem sokszor volt része.

(Folytatása következik.)

BÖNGÉSZET.

(Képpel a czimlapon.)

*Már mi nálunk a határ letarolva,
Tiszta buzánk a tanyára behordva;
Széles tarlón böngészgetve jártunk mi,
Két csomó kövér kalászt találtunk mi.*

*A kalitban turbékol két görliczénk,
Kinek vinnénk, hogy ha nekik nem vinnénk?
Ezt a kedves két madarat szeretjük,
Buzaszemmel a kezünkől etetjük.*

*Böngészgetve hejh de el is fáradtam,
Sosem voltam még az ilyen járatban!
Fogd kalapom Klárikám, ugy hevülök! ...
Fűzfa árnyám a hancsikra leülök.*

*A kötődbe morzsold ki a szemeket,
Mig az álom fogva tartja szememet.
Aztán haza! Két görlicze-madarunk
Azt se tudja, valjon hol is maradunk.*

NAGY VESZEDELEMBEN.

HÁRMAN sétáltak együtt a nagy Budapest utcáin. A mama, kinek jobb kezébe erősen belefogózott Palika, míg baloldalán Sárika lépegetett, néha el is maradozva egy-két lépéssel. Ekkor aztán Palika mindig ijedten pillantott hátra.

— Jaj, Sárika, hol vagy?

Sárika pedig megvetőleg nevetett.

— Csak te kapaszkodjál jól a mamába. Engem nem köll féltetni.

Az igaz, hogy ő is most volt először a fővárosban. Már rég megígérte neki a mama, hogy ha jól végzi az iskolát, jutalmul magával viszi Budapestre, ahol majd sok szépet s érdekeset lát. Látott is, és amint ott járt a töméntelen néptől hemzsgő, zajos utcákon, szinte zsi-bongott a feje, mert a maguk csöndes falucskájában még bucsukor sem tapasztalt akkora sokadalmat, amilyen itt folytonfolyvást tolong, siet az utcákon. Nem csoda, ha a kis Palika szinte fél. No, de ő még nagyon élhetetlen kis fiú. Sárika büszke volt rá, hogy ő már nevetet ősikéjén.

— Milyen ijedezve nézeget utánam! Mintha én nem tudnék akár magam is gondoskodni magamról. Még a mama is azt hiszi, hogy én is olyan ügyetlen vagyok, mint Palika.

De a mama aligha hitte ezt, vagy inkább azt hitte, hogy Sárika, legalább is olyan gondos, mint Palika. Epp ezért nem is tünt fel neki, hogy néhány percig nem látja maga mellett Sárikát; csak ment tovább Palikával.

Sárika egy óriási bolt-ablakot bámult meg. De már azt méltó is volt megbámulni. Akkora üvegtábla volt az, mint otthon a ház kapuja. Mások is állongáltak ott, tolongtak, lökdösődtek és Sárika ezt végre megelegedve, indult a mama után. Azaz indult volna, de nem látta. Merre is mentek? Merről jöttek? Aha! Már tudja. Emerről jöttek, amarra mentek; ha egy kicsit siet, rögtön utól éri mamáikat. Bizonyosan megálltak és várják.

De ugy látszik, nem várták. Sárika a végére jutott az utcának, de még nem érte utól a mamát. Az utca végén kissé meg volt akadva. Ott jobbra is, balra is, egyenesen tovább is nyíltak utcák. Merre induljon?

— Ni, amott mintha látnám mamáikat . . . bizony nem szép, hogy nem várnak! Most már mindjárt utólérem őket.

Utól is ért egy uri nőt, aki egy kis fiút vezetett; de ez nem volt a mama és nem volt Palika. Most már zavarodni kezdett Sárikának a feje. Aggódva sietett tovább, de tulajdonképen nem tudta, hova. Félig-meddig olyasmit gondolt, hogy majd csak találkozik mamáikkal, mint otthon, ahol csak két-három utca van és könnyen rátalál egymásra az ember. De itt ez nagyon másképp volt. Csak ment-ment, de mindig más utcába jutott, mind inkább fáradtan, kábultan, ijedten. Eszébe jutott mindenféle olyan

get utánam!
 ár magam is
 g a mama is
 an ügyetlen

te ezt, vagy
 ika legalább
 ka. Épp ezért
 néhány per-
 lett Sáríkat;
 l.

lakot bámult
 volt megbá-
 volt az, mint
 sok is álldo-
 sódtek és Sá-
 ve, indult a
 olna, de nem
 ferről jöttek?
 öttek, amarra
 rögtön utól
 megálltak és

árták. Sáríka
 nak, de még
 z utca végén
 tt jobbra is,
 b is nyíltak

tnám mamáé-
 o, hogy nem
 árt utólérem

, aki egy kis
 lt a mama és
 ár zavarodni
 Aggódva sie-
 en nem tudta,
 mit gondolt,
 k mamáékkal,
 t-három utca
 egymásra az
 máskép volt.
 g más utcába
 an, kábultan,
 denféle olyan

történet, melyet nagy városban eltévedt
 gyermekek veszedelméről halott és olva-
 sott . . . ime, most ő jutott bele a nagy
 veszedelembé . . . ki tudja? . . . talán vége
 van örökre!

Végkép kimerülten, elcsüggedve ült
 le egy nagy épület oszlopos falánál és
 keservesen zokogott. Nehány ember mind-
 járt odagyült és bámulta, egy nagy ka-
 lapsos öreg ur pedig nyájasan kérdezte,
 mi a baja?

Sáríka nagy ijedelmében eleinte szólni
 sem tudott, de aztán nagy nehezen mégis
 csak megmondta.

— Ez az egész? szólt nevetve az öreg
 ur. Hát hol van a mama szállva?

Sáríka meglepetve pillantott fel. Igaz
 a! Hiszen ezt jól tudja, így még talán
 megmenekülhet a nagy veszedelemből.

Persze hogy meg! Fél óra mulva ott
 volt az öreg ural a mamánál, ki éppen
 aggódva akart intézkedni Sáríka kere-
 sése iránt. Az öreg ur pedig így szólt:

— Jobban kell vigyázni az ilyen kis
 leányra, aki még annyira ügyetlen, hogy
 halálos veszedelemben hiszi magát a város
 közepén, ahol akárki utba igazitaná haza.

Másnap és azután Sáríka már nem ke-
 rült többé ilyen nagy zavarba. De Pali-
 kát sem gunyolta és a maga ügyességé-
 vel sem volt nagyra többé.

KETTŐ KÖZÜL A HARMADIK.

— *Vigjáték egy felvonásban.* —

Irta **Szüts Olga.**

(Vége.)

Negyedik jelenet.

Bárdosné, Sára asszony.

Sára (Bárdosné elé áll.) Na, kérem
 alássan, hát hogy tetszenek méltóságod-
 nak a finom uri nevelésü kisasszonyok?

Bárdosné (kedvetlenül.) Hagyja el Sára!
 Soh'sem hittem, hogy ilyen keservesen
 csalódjam bennök.

Sára. Hát bizony, hetyke kis fityfiri-
 tyek, annyi bizonyos. Azt hiszik, hogy
 mert holmi kis tudományt vertek a
 fejökbe, hát már mindenki fölött álla-
 nak, már nekik minden szabad. Kivált
 az a kisebbik! Hogy föl volt piperézve
 a lelkem pávácskája! Hogy irgett-for-
 gott, ugrált, tánczolt, esetlett-botlott
 bele mindenkibe! Garabonczás diáknak
 is bevált volna. És az öregebb! No, az
 meg talán profeszornak készül, hogy
 olyan tudálekos!

Bárdosné. Hiszen éppen az a baj,
 hogy nagyon is komoly. Ha ő ma-
 radna itt, egyebet sem hallanánk, csak
 az ő prédikációit. Pedig nem szeretem,
 ha a gyermek okosabb akar lenni a ta-
 pasztaltabb öregnél. Sokkal jobban illik
 a gyermekhez, ha vidám, jó kedvű. Csak-
 hogy Sarolta meg a tulságig viszi ezt.
 Olyan pajkos, mint valami vásott ficzkó.
 Illedemesebb, szendébb is lehetne.

Sára. Az ám! Meg egy kicsit hát-
 rább is szólíthatná az agarait. Nagyon
 el van bizakodva.

Bárdosné. Eléggé fájlalom; — és ami
 legjobban bánt, hogy . . . no igen, hogy
 én vagyok az oka.

Sára (meglepetve.) A méltóságos asz-
 szony?!

Bárdosné. Igen is, én. Már mikor be-
 adtam őket az intézetbe, ilyen formák
 voltak. Vilma komoly, csendes; Sarolta
 vig, pajzán, örökké kaczagó. Persze ott
 a nevelőben egy kicsit fordíthattak volna
 rajtok; de magam mondtam, hogy csak
 neveljék olyanoknak, amilyen a termé-
 szetök. Mert úgy okoskodtam, hogy Sa-

(Folytatása a 26. lapon.)

FELLAH-BABA. (Lásd a 31. lapon.)

(Folytatás a 23. laphoz.)

rolta az ő eleven vidorságával majd földeríti öreg napjaimat. Ha pedig esetleg ő nem tetszenék, ott lesz Vilma, aki csöndesen, meggondolva végzi körülem dolgát. Ki hitte volna, hogy így, a túlságig viszik ezt.

Sára. Az már igaz, hogy az öregebbik vén asszonynak is beválna, olyan csöndes, komoly; vagy pedig papnak, mert annyit szeret prédikálni. Szinte nem is hittem, hogy kis lány beszél velem.

Bárdosné. Igaz; semmi természetesség nincs benne.

Sára. Sarolta kisasszony pedig mehetne a fiuk közé versenyt futni, ablakot bezúzni, mint ahogy a szomszédban Roszesont Ferke, Vad Laczi meg Rontó Pál.

Bárdosné. Saroltában meg a nőiesség, a kellem hiányzik.

Sára. Meg aztán hogy fel vannak czifrázva!...

Bárdosné. Tudja Sára, én nem értek a neveléshez, mert nem volt soha gyermekem; de azt nem szeretem, ha hanyagul vannak öltözve; azért kértem az igazgatónőt, hogy mindig tisztán, csinosan járassa őket. Ő meg talán azt hitte, hogy azt szeretem, ha majom módra vannak felpiperézve. Azért ilyenek.

Sára. Hát a »liba« milyen lehet?! Képzelem, hogy buta parasztlány vált belőle ott falun.

Bárdosné (feddőleg.) Ne, Sára! Ne beszéljen így. Mert akármilyen, végre is a testvérem gyermeke. Meg aztán voltaképen még nem is tudjuk, hogy milyen? Persze, hogy nem jót remélhe-

tek tőle. Mert ha már a nagyvárosi nevelés nem sikerült, mit várhatunk a falusitól?

Sára. Hát persze, hogy persze!

(Kívül kopogás.)

Bárdosné. Szabad!

*

Ötödik jelenet.

Előbbiek, Nyáriné, Etelka.

(*Nyáriné, Etelka* bejönnek. *Etelka* bókol, aztán félre vonulva áll az ajtóban. *Nyáriné* elő siet.)

Nyáriné. Édes nénikém! (Ölelés.) Talán még emlékszik reám?

Bárdosné (örömmel.) Hogy ne, kedves hugom! Derék hogy eljöttél. Hát a kis Etelka? Nos? Nem mersz szemre jönni kis lányom? Lássalak, lépj közelebb.

Nyáriné. Asszonynéni kívánságához képest, őt is elhoztam. Jőjj csak ide Etelka.

Etelka (előre lép, Bárdosnének kezét csókol.) Parancsolatjára.

Bárdosné. Hozott Isten! Ej, be megnőttél, mióta nem láttalak. Hány éves is vagy?

Etelka. A jövő hónapban leszek tizenégy.

Bárdosné. Hogy utoljára találkoztunk, alig látszottál ki a földből. Alig voltál hat éves. Bizony eljárt az idő. Azóta persze szorgalmasan tanulgattál.

Etelka. Nem valami nagyon, kedves nénikém. Az ember tanulhat sokat... de soha sem eleget.

Sára (magában.) No, no — hát ez is kezd az okoskodást?

Etelka (folytatva.) De csak mégis annyit tanultam, amennyire az ilyen magam sorsu leánynak szüksége van.

Nyáriné. Ami kevéskét tudok, közöltem veled. Én tanítottam írni, olvasni, később az elemibe vezettem be s most a IV. polgári osztályt végezte el. Közben egy kissé ráfogtam a gazdasszonykodásra. Már is kezemre jár a konyhán, takarításkor, meg a baromfi-udvarban.

Bárdosné (vidáman.) Ezt nagyon szeretem hallani. A leány ne csak a könyv lapjait, hanem a főző kanalat is forgassa.

Sára (aki eddig félre vonulva állt, most előre lép.) No, ha a kisasszony tud főzni, akkor talán (fontoskodva) cziberelevest is tudna csinálni. Ezt nagyon szerette szegény férjem, Karczos Benedek huszár őrmester. Vagy tán csak főzőeskét játszik még a kisasszony?

Etelka (mosollyal.) Bárha keveset értek még a konyha-művészethez, megkísérlem, ha szívesen veszi. Örülnék, ha vitéz férje meg volna elégedve főzőtömmel.

Sára. Mh, mh! Bajosan. Tetszik tudni, kisasszonykám, az én férjem Karczos Benedek, elesett szegény a königgréczi ütközetben.

Etelka (résztvétellel.) Szegény! De nyugodjon meg jó asszony abban, hogy a férje hősi halállal mult ki. A csatatéren, hazája, királya védelmében esett el. Ennél dicsőbb dolgot nem lehet cselekedni. Legyen az ember bármilyen egyszerű sorsu, aki hazáját, királyát oly forrón szereti, hogy meg is tud halni érte, azt magasra emeli lelke. Mindig áthevül szívem, ha a vitézség példáit olvasom.

Bárdosné (megilletődve keblére öleli.) Hiszen te nagyon derék, jó kis leány

vagy. Látszik rajtad, hogy jeles katonának vagy az unokája!

Sára (szemét törülgetve.) Ó, a lelkem! Mintha csak versbe beszélne! És olyan őszintén! No, ide jöjjön az a híres kisasszony tanulni!

Bárdosné (félre.) Bizony, aranyos gyerekek! (Fenszóval.) Jöszte, ide a keblemre, te kis poéta!

Etelka (keblére borul.) Édes nénikém.

Bárdosné (Nyárinéhez.) Te is! Derék anya vagy! (Ölelkezés.)

*

Hatodik jelenet.

Előbbiek. Ludmilla, Vilma, Sarolta jönnek átöltözve.

Ludmilla. Na, mekvátyung! Át vátyunk eldeszketve!

Vilma. Eleget tettünk a toilette követelmeinek.

Sarolta (Bárdosnéhoz repül.) Hogy tetszem, néni? ... (Hirtelen elhallgat s meglepetve nézi Etelkát.) Hát ez kicsoda?

Bárdosné. Bemutatom önnek, Ludmilla kisasszony s hugoekáimnak az én szeretett leányomat: Nyári Etelkát.

Ludmilla. Was? Wer? Hoty? Mit?

Sarolta (hüledezve) És én?

Vilma. És a mi jogaink?

Bárdosné (mintha nem hallaná.) Reménylen, kedveseim, hogy néhány napot itt fogtok tölteni (mosollyal és nyomatekkel) »élvezni magyar nemesi vendégszeretetemet.« Sára majd az uzsonna után néz.

Sára. Futok, szaladok! (El.)

Bárdosné (Nyárinéhez.) Te pedig addig szíves leszel mulattatásunkra egy darabot játszani.

Nyáriné. Kész örömmel! (A zongorához ül s rázendít a himnusra.)

Etelka (a zongora mellé áll s énekel.)

*Isten áldd meg a magyart
Jó kedvvel, bőséggel, stb.*

(Ludmilla k. a. Vilma, Sarolta ez alatt hüledezve, bámulva néznek össze. Bárdosné elégedett mosollyal hallgatja. Sára asszony megjelenik az ajtóban, kezében megrakott tálczával.)

Sára. Ó, ha férjem, megboldogult Karczos Benedek hallaná!

(Függöny.)

PIACZRA!

HALLJA-E, szakácsne,
Jól eszében tartsa:
Olcson vásárolni
Menjen a piacra!

*Itt egy négykrajczáros:
Hozzon java spárgát,
És jól kialakudja
A csomónak árát.*

*Erdei számóóczát
Vagy egy fél kosárral,
Böven megfizette
Egy vörös krajczárral,*

*Genge kukoriczát
Tizenhárom csövel,
Fiatál káposztát
Két vagy három fövel.*

*Zöld babot, uborkát,
Meggyet befőzésre,
No, meg két libácskát
Egy heti tömésre.*

*A pénz nagyon drága,
Bölcsen bánjon vele;
S híven hozza vissza
Mi kijár belőle!*

PIM-PI ÉS PAM-PI.

— Kiesi tréfás mese a kicsinyeknek. —
(Öt képpel.)

KI VOLT Pim-Pi? Éppen az, aki Pam-Pi. Amiből világos, hogy Pam-Pi is csak éppen az lehetett, aki Pim-Pi. És ez tökéletesen igaz is volt, mert mind a kettő egészen egyforma vásott kis manó volt. Ott mélyen a föld alatt dolgoztak a manók királyának és egy napon szabadságot kaptak, hogy menjenek föl a szép pázsitos földre, de aztán számoljanak be, ami jót és okosat tettek oda fönt. Mert haszontalannul nem szabad lopni a napot.

Jó kedvüen sétáltak a fűben, mikor egyszerre csak valami furcsa portékat

pillantottak meg. Az a! Semmi kétség, az nem más, mint egy fél papucs.

— Ezt valaki elvesztette, szólta Pim-Pi. Mi megtaláltuk, tehát a mienk.

— Dehogya is a tiétek! Amott pacsokol a vízben a gazdája, a kis leány, szólta ki valaki a papucsból. Ezt el nem viszitek, mert amíg a gazdája vissza kerül, én pihenek benne.

Aki ezt mondta, az egy kis mezei tücsök volt.

— Ejnye te vakmerő! szólta Pim-Pi. Szembe mersz szállni velünk? No megállj! Fogj dorongot, Pam-Pi! Én ezzel a lándzsával megyek neki, büntessük meg a vakmerőt!

Neki is rontottak keményen, míg egy dongó a levegőben boszankodva szólt:

— Ne félj semmit, tücsök koma. Majd én segítek. Mi szárnyasok össze tartunk.

— Nem is félek én ilyen inczifinczi legényektől, mondá a tücsök. Azt mondom nektek, pusztuljatok innen, mert megbánjátok!

De Pim-Pi és Pam-Pi nagyon ráéheztek a papucsra. Már elképzelték, hogy majd ha haza térnek a zsákmánnyal, milyen szép mesét fognak hozzá kigondolni. Pim-Pi tehát a lándzsával elülről, Pam-Pi a doronggal hátulról neki ment

a tücsöknek. De ez sem volt rest, a dongó sem hagyta cserben. A dongó orron csípte Pam-Pit s ebben a pillanatban a tücsök kirozott a papucsból és

felbökte Pim-Pit, aki nagy ijedten kiáltá:

— Jaj, jaj! Segítség! Jaj, megesz ez a szörnyeteg! Pam-Pi, segíts!

Ha már nem lehetett másképp, hát meg is tette Pam-Pi. Vakmerő bátorsággal ugrott rá az ellenségre, abban bizva, hogy Pim-Pi viszont majd segítségére siet. De gazda nélkül számoltak. Mert a tücsök sem volt rest. Amint a hátán érezte az ellenséget, futásnak eredt.

— Jajaj! Visz az ellenség! Jaj, hova visz! kiabált Pam-Pi.

Nem mert leugrani a bőszen vágató tücsök hátáról, mert hát ha a nyakát szegi? Szerencséjére azonban a tücsök hamar megunt a teher czipelését.

— Azt hiszed, hogy én háts ló vagyok? Pusztulj le rólam!

És lerázta magáról. Csak úgy nyekkent Pam-Pi, mikor a földhöz vágódott. De nem bánta, csak hogy vissza térhetett Pim-Pihez. Ez pedig ekkor már megint nagyon büszke volt, mert fényes zsákmányra tett szert. Amint nagy ijedtében az imént lándzsájával hadonázott, a vigyázatlan dongó bele röpült és fölnyársalta magát. Pim-Pi azonban nem

így mondta, hanem úgy, hogy megvívott a szárnyas ellenséggel.

— Ez nagyszerű! mondá Pam-Pi. Majdnem olyan vitézi tett, mint az enyém. Mert én meg futtában megfojtottam azt a rettenetes tücsköt.

— Kár, hogy el nem hoztad. No de én haza viszem a zsákmányomat. Majd elmondjuk, hogy rettentő sárkányokkal viaskodtunk, de győztünk, kipusztítottuk őket és ezt az egyet haza hoztuk mutatóba.

Ekkor megszólalt valaki:

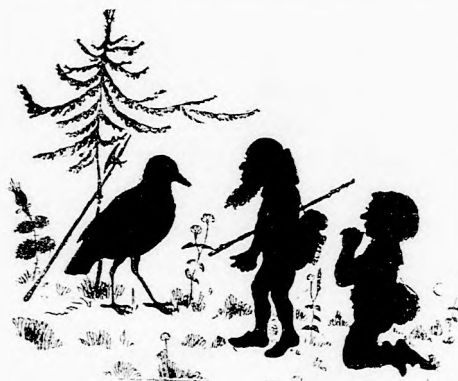
— Azt ugyan nem viszitek. Mert az éppen jó csemege lesz nekem.

Ezt pedig egy nagy holló mondta, mely utjokat állta.

— De nem adjuk ám, kiálták Pim-Pi és Pam-Pi.

— Nem-é? No hát akkor jaj nektek! Nem tudjátok, hogy én vagyok itt az erdő-császár? Látjátok az alabárdomat? Mindjárt a fejeteket veszem.

— Jaj, kegyelem! Inkább oda adjuk! Ó, kegyelmezz!

A csemege árán a holló megkegyelmezett s Pim-Pi és Pam-Pi haza mehettek. De nagyon husan ballagtak vissza.

— Mit mondjunk otthon? Hiába dicsekednénk valamivel, nem hiszik el.

— Akkor nincs más hátra, mint elmondani az igazat, hogy hetvenkedtünk, de gyávák voltunk, jóra nem gondoltunk, semmi okosat sem tettünk s mégis dicsekedni akartunk de bele sültünk. Mert így jár, aki nem jó úton indul!

Mit mondott hozzá a manók királya, nem tudom. De az bizonyos, hogy azóta Pim-Pi és Pam-Pi soha sem kaptak vakációt, tehát nem is látta őket többé senki.

F E L L A H - B A B A .

(Képpel a 24—25. lapokon.)

BEJÁRTUNK már a »*Kis Lap*«-ban sok országot-világot, hogy lássuk, mit mivelnek másfelé a mi kis barátaink. Mert valahány nép, annyi szokás, még pedig nem mindenütt jobb, mint nálunk. Fogadni mernék, hogy akárhány magyar kis diák, aki fázik a leczkétől, mégis csak ezt választaná, mint ha messze északon valamelyik eszkimó pajtásával abból kellene vizsgálatot tennie, valjon meg tud-e már birkózni a jegesmedvével. Vagy pedig ha a forró Afrikában halászatnia köllene olyan folyón, ahol rettenetes száju krokodilusok uszkálnak körülötte a vízben.

De az ilyen pajtásokat nem is ringatják olyan kényelmes bölcsőben, mint a mi kis babáinkat. Korán hozzá kell törődniök bajhoz, szenvedéshez, veszedelemhez. Még ha ringatják is, az sem valami kellemetes, és biz' én egy csöppet sem kívánczom annak a kis fellah-babának a helyére, aki úgy lóg ott le a padlás-gerendáról, mint valami batyú. Pedig neki még jó dolga van, ott örökdik mellette testvér-nénikéje és mulattatja, mialatt a szülék messze kint dolgoznak a Nilus partján.

A Bibliából is híres afrikai nagy folyó partjain él a szegény fellah, vagyis az egyiptomi paraszt, a földmives. Csöndes, szorgalmas és szegény nép, ámbátor igen gazdagon termő földje van. Csakhogy ebből a földből nagyon kevés jut egynek, mert csak addig tart a jó föld, ameddig a Nilus áldott vize megöntözi. Minden esztendő tavaszán egyszerre csak dagadni kezd a folyó, egyre nő, dagad, kiönt a medréből és messzire elárasztja a sik tájat; ahova pedig el nem jut, elvezetik csatornákkal. Mikor már jól megáztatta a földet, leapad s utána gazdagon nő a vetés a földből. Be köll érnie azzal a vízzel, amit a folyó adott,

mert eső nem jön azután. A csatornában, tavakban maradt vízzel öntözgeti a szegény fellah egy ideig a vetését s nehéz munkát végez a szörnyen forró napon.

A kis fellah-baba ezalatt otthon sirhat-ríhat, ha kedve tartja és ha nincs jó testvérje, aki csitítsa. Nem is fekszik kényelmes bölcsőben, még ágyban, sem, hanem magasan kell függnie a levegőben. Mert csuszó-mászó veszedelmes kigyók is élnek ott és könnyen okozhatnak bajt. De a levegőben nem férnek hozzá a kis babához.

Mikor a jó testvér ott van mellette, kibontja a batyú egyik szelét s a szegény kis fellah-baba kikukucsálhat és gyönyörködhetik benne, hogy a néne mily szépen dalol és dobol. Nagyon jól teszi, ha aztán szépecskén elalszik; mert ha nem alszik el, egyszerre csak azt veszi észre, hogy sötétbe jutott, a jó testvér beköti a függő bölcső kioldott részét is.

— Így ni, most fészkelődhetel, nem fogsz kiesni. Most már egyéb dolgom került, nem lehetek melletted, el kell készítenem az ételt, mire szüleink hazatérnek. Aludjál, vagy sirj, amint tetszik.

Hát szegény kis fellah-babája mit csináljon? Megeselekszi mind a kettőt. Először jó nagy sort sir, aztán elalszik, de megint vígan ébred, mikor megjön az anyja s ölse veszi és megvigasztalja.

M E G F E J T É S E K É S M E G F E J T Ő K .

A „*Kis Lap*“ XL. kötet 26-dik számában közölt rejtvény megfejtése:

B A J
U T O N Á L L Ó
D E Á K
A R A N K A
P U D L I
E L E M
S U G Ó
T I M Á R

vagyis: **BUDAPEST, JÓKAI MÓR.**

Helyesen fejtették: meg: Moesz Izabella és Huska, Berger Irén, Vadas Zoltán.

Moser Ferencz és Miksa, Kádár Erzsike és Laczi, Szegheő Dénes, Paáll Birike, Baranyay Gizella, Pollák Alfréd.

A „Kis Lap“ XL. köt. 24-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Schlichter testvérek, Murárik Bercei, Szinyey Rózsika, Szegheő Dénes, Paáll Birike, Kádár Erzsike és Laczi, Brenner Andris, Veszely Nanette, Holl Pista és Károly, Lehóczky Ábris, Remák Ilonka és Guszti.

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	A	A	J
L	L	R	R	
U	U	G		
I	I			
P				

Ebben a koczkában a betűk úgy helyezendők el, hogy minden sorát felülről lefelé és balról jobbra olvasva, a következő szavakat adják:

1. Női név.
2. Heverő szántóföld.
3. Minden levelen kettő van.
4. Egy nemzet neve.
5. Az ábécze egy betűje.

BETÜREJTVÉNY.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vagyon Gábor. Igaz-e, kérde, hogy a levágott fej még tud gondolkozni? Milyen véres

kiváncsiság! Különbem nem bírok válaszolni kérdésedre. Nekem még sohasem vágták le a fejemet. — **Sugár Katicza.** A kitűnő osztályozás nem lepett meg. Nem is vártam más-kép. Azóta bizonyára vigan fürödtök megint. A kedves üdvöletet szívből viszonzom. — **Gschwindt Ernő.** Leveleden még látszik nyoma a betegségnek, melyen átestél. Örvendek fényes iskolai bizonyítványodnak, de még inkább annak, hogy talpra állottál megint. Z. ur küldeményét szívesen fogadom. Különbem nem gimnázium (így csak náthás korodban írhatod) de gimnázium, egész helyesen »gymnasium.« Szívesen üdvözöllek. — **Ida néni.** Jó helyt van az. Ősz elején világga is derül a kedves elbeszélés. Vig nyaralást a mamának is, Vad Laczinak is. — **Pronay Pál.** A gyászos esetről semminemű tudósítást nem vettem, különben megemlékeztem volna a kedves Andriska haláláról. — **Berger Irén.** Ha én azt sejttem, hogy Szántódon vagy, bizony kiléptem volna a perronra, hogy személyesen is megismerkedjünk. De boldogok is lehetek ti ott azon a gyönyörű Balatonparton! A játék, melyet G. dr. urtól tanultatok, rég járatos Németországban, ahol, mint »dall-dall«-t ismerik. Minden esetre ügyes tréfa s élesíti az elmét, de az én apró népeimet kelletén túl erőltetné meg. Testvérenéd szerzeménye sikerült. Valljon kitálma-e az enyémet? »Ott lovagol egy hölgy. Valjon ki lehet?« A cseresznyezáratat hova küldjed, a mult számok egyikében üzentem meg. Nézz utána a »Kis Lap« szerkesztői rovatában. A használt bélyegeket szívesen vessem. — **K. D. (Bffy-Hnyd.)** Csak a közkönyvtárakra utalhatjuk. A szerkesztőség semmi áron sem válthatik meg egyetlen példányától. — **Szinyey Rózsika.** Két apró virágrajzodban tehetség mutatkozik. — **Marthy Béla és Lenke.** »Szörnyen nevetségesek tartjuk, hogy Forgó bácsinak nevezeti magát«. Ezt írjátok nekem. Már csak megadással viselem, hogy így ítéltek rólam szeretettel s kiméletes gyöngédséggel. Bácsitoknak, kinek jószágaira mentek, bizonyára nagy kedve fog telni az ilyen finom modoru gyermekekben. — **Pollák Alfréd.** Elvárom ígéreted beváltását.

JÓTÉKONYSÁG.

A nyári szünidei telep részére: Okolicsányi Ida és Erzsi 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.